

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-6/17-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Fedore Lovričević-Stojanović, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Sanje Otočan članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika , zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojega zastupa dipl. iur., temeljem generalne punomoći, broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, (HAKOM), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Labina, koju zastupa opunomoćenik odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanja potvrde o pravu puta i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 25. siječnja 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/284, urbroj: 376-10/KT-16-8 (HP), od 21. prosinca 2016.

II. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na česticama navedenim u izreci toga rješenja u k.o. Cere, k.o. Labin-Presika k.o. Novi Labin, k.o. Prkušnica, k.o. Rabac, k.o. Ripenda i k.o. Trget, a koje su u vlasništvu odnosno pod upravom zainteresirane osobe (Grada Labina) te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta (I. točka izreke). Utvrđuje se da visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. toga rješenja iznosi 206.228,16 kn godišnje (II. točka izreke).

Potvrda o pravu puta broj: 8249 i Tablica broj 1 su sastavni dio toga rješenja.

Tužitelj je protiv citiranoga rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. U tužbi, tužitelj opisuje postupanje tuženika u postupku po zahtjevu zainteresirane osobe, Grada Labina od 24. kolovoza 2016., za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Grada Labina, odnosno na općem dobru pod njegovim upravljanjem te radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta, a sve u smislu članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14., dalje u tekstu: Pravilnik) te članka 28. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., u daljnjem tekstu: ZEK). Tužitelj u bitnome ističe kako je tuženik osporenim rješenjem zainteresiranu osobu, Grad Labin,

proglasio vlasnikom i upraviteljem, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta na niz čestica za koje nije dokazano da se nalaze u vlasništvu ili pod upravom Grada Labina. Ovakovo postupanje tuženika predstavlja povredu članka 28. stavka 4. ZEK-a, koji propisuje obvezu infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine. Navodi da usporedbom popisa nekretnina iz I. točke izreke pobijanoga rješenja i podataka iz Tablice 1 te izvadaka iz zemljišne knjige, na temelju kojih je izdana potvrda o pravu puta, broj 8249, ne proizlazi da bi bile u vlasništvu ili pod upravom zainteresirane osobe. Sasvim suprotno, iz zemljišnih knjiga i Tablice 1 proizlazi da je riječ o upisima koji se vode kao: javno dobro; javno dobro u općoj uporabi; javno dobro za opću uporabu; opće dobro-javna cesta; društveno vlasništva, a bez naznake vlasnika ili upravitelja ili je pak vlasništvo odnosno upraviteljstvo Gradu Labinu priznato na pomorskom dobru (kao što je to primjerice kč. br.564/2, k.o. Rabac, u Tablici 1 naznačena pod rednim brojem 1185 i 1186). Navodi kako iz Potvrde o pravu puta broj: 8249 proizlazi da je izdana na temelju ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga, a stanje u zemljišnim knjigama ne odgovara onome što je utvrđeno točkom I. izreke pobijanoga rješenja. Smatra, da je Grad Labin doista vlasnik odnosno upravitelj svih čestica obuhvaćenih izrekom pobijanoga rješenja, onda bi to bilo vidljivo i iz kolone vlasnik/upravitelj naznačene u Tablici 1 koja čini sastavni dio pobijanoga rješenja. Upozorava da su prema članku 35. stavku 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14. i 81/15.-pročišćeni tekst, u daljnjem tekstu: ZV), javna dobra u općoj uporabi u vlasništvu Republike Hrvatske. Prema stavku 8. istoga članka ZV-a, ta dobra mogu biti i u vlasništvu jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave i s njima izjednačenih pravnih osoba, ako nije što drugo određeno zakonom, niti proizlazi iz naravi tih osoba. Tužitelj prigovora što je tuženik, bez utvrđivanja pravog stanja stvari glede prava vlasništva odnosno upravljanja, kao dokaz vlasništva odnosno upravljanja nekretninama, prihvatio popis čestica na kojima zainteresirana osoba ima pravo vlasništva i čestica kojima upravlja, a koji mu je dostavila zainteresirana osoba. Naglašava da je za utvrđenje statusa i stvarnih prava na nekoj nekretnini mjerodavno stanje u zemljišnim knjigama te da je stoga tuženik mogao izdati potvrdu o pravu puta i odrediti plaćanje naknade samo za one nekretnine za koje je u zemljišnim knjigama upisano vlasništvo ili pravo upravljanja zainteresirane osobe. U prilog tome poziva se i na članak 3. stavak 2. točku d. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14.) koji propisuje da zahtjev iz stavka 1. toga članka mora sadržavati i izvatke iz zemljišnih knjiga čestica na kojima je izrađena EKI. Na kraju se u samoj Potvrdi o pravu puta broj: 8249 navodi da je izdana na temelju ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga, iz kojih proizlazi sasvim drugačije utvrđenje od onoga sadržanog u točki I. izreke osporavanog rješenja. Tužitelj nadalje smatra da na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje upućuje okolnost da tuženik ni na koji način ne obrazlaže na temelju čega je izveo zaključak da su baš konkretne čestice koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem po sili zakona postale vlasništvo Grada Labina. Mišljenja je da odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" 36/95., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 82/04., 178/04., 38/09., 79/09., 153/09., 49/11., 84/11., 90/11., 144/12., 94/13., 153/13. i 147/14., u daljnjem tekstu: ZKG) nisu u vezi sa stvarnopravnim režimom nekretnine, niti mogu biti valjana pravna osnova za utvrđivanje prava vlasništva, dok Zakon o cestama ("Narodne novine" 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.), nalaže obvezu upisa nerazvrstanih cesta u zemljišne knjige, kao javnog dobra u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave, čime obvezuje jedinice lokalne samouprave da usklade stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim stanjem. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje.

Na temelju članka 32. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16 i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS) tuženik i zainteresirana osoba pozvani su da dostave odgovor, odnosno očitovanje o tužbi.

U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbenim navodima. U bitnome navodi da je u osporenom rješenju detaljno iznio razloge i pravnu osnovu iz koje proizlazi da se zainteresirana osoba, u svrhu primjene članka 28. ZEK-a, treba smatrati vlasnikom spornih nekretnina i zbog čega joj pripada pravo na naknadu za pravo puta na tim nekretninama, a što proizlazi iz posebnih propisa, osobito ZV-a, Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne novine" 91/96., 68/98., 137/99.- odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 114/01., 100/04., 107/07., 152/08., 126/10., 55/13., 60/13.), ZKG-a i Zakona o cestama te pravne prakse i pravnih shvaćanja izraženih u stručnim i znanstvenim radovima. Tuženik upućuje na odluke ovoga Suda te Ustavnog suda RH, Vrhovnog suda RH, u kojima je izraženo stajalište da je zemljišnoknjižno stanje irelevantno kod nekretnina na kojima je pravo vlasništva stečeno po samom zakonu, već je u takvom slučaju odlučno faktično stanje. U odnosu na javna dobra, javna dobra u općoj uporabi, javna dobra u javnoj uporabi, prema odredbi članka 23. stavka 5. Zakona o zemljišnim knjigama u vezi s odredbom članka 35. stavka 8. ZV-a, jedinica lokalne samouprave je vlasnik nekretnina koje leže na njezinom području, a u zemljišnim knjigama upisane su kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi, javno dobro u javnoj uporabi, ako u odnosu na te nekretnine nije kao vlasnik upisana Republika Hrvatska. Opširno iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje zakonito, tuženik predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba, Grad Labin, u cijelosti osporava tužbene navode ističući u bitnome kako je prema odredbama članka 28. stavka 4. u vezi članka 29. stavka 1. i članka 27. stavka 1. ZEK-a infrastrukturni operator obavezan plaćati naknadu upravitelju općeg dobra, odnosno vlasniku nekretnine za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a tj. na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba, na temelju izdane potvrde o pravu puta (članak 29. stavak 1.), jer se smatra da operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske. Imajući na umu članak 28. stavak 6. i članak 27. stavak 1. ZEK-a, smatra da se ovlaštenikom naknade za pravo puta ima smatrati *svakodobni vlasnik nekretnine*, osim vlasnika upisanog u zemljišnu knjigu i vlasnika kojemu vlasništvo proizlazi iz samog zakona (članak 129. stavak 1. ZV). Nadalje smatra da je *upravitelj općeg dobra* ne samo onaj koji bi upravljao dobrom koji bi se smatralo „općim dobrom“ u smislu članka 3. stavka 2. ZV-a već i upravitelj javnog dobra (bilo u općoj ili javnoj uporabi) s tim da ovo svojstvo jedinica lokalne samouprave nedvojbeno ima i u odnosu na nekretnine kojih i nije vlasnik niti bi to svojstvo trebala imati, pa niti na temelju zakona, kada njima upravlja kao javnom površinom (javne zelene površine, pješačke staze, pješačke zone, otvoreni odvodni kanali, trgovi, parkovi, dječja igrališta te javne prometne površine i ostali dijelovi javnih cesta koje prolaze kroz naselja) u okviru obavljanja komunalne djelatnosti sukladno članku 4. u vezi s člankom 2. stavkom 2. i člankom 3. stavkom 1. točkom 6. i člankom 3. stavkom 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu. Posebno iskazuje stajalište prema kojemu u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta ovlaštenik naknade za pravo puta nije samo vlasnik nekretnine već i upravitelj općeg dobra pa je stoga Zakon o komunalnom gospodarstvu osnova za utvrđivanje prava vlasništva. Posebno ističe da je jedinica lokalne samouprave vlasnik nekretnina već na temelju zakona u odnosu na nerazvrstane ceste. Prema odredbi članka 101. stavka 1. Zakona o cestama nerazvrstana cesta je javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne

samouprave na čijem se području nalazi. Nerazvrstana cesta upisuje se u zemljišne knjige kao javno dobro u općoj uporabi i kao neotuđivo vlasništvo jedinice lokalne samouprave (članak 102. stavak 2. u vezi s člankom 133. stavkom 1. potonjega Zakona). Odredbama članaka 131. do 133. Zakona o cestama usklađuje se faktično i zemljišno knjižno stanje nekretnina koje su u naravi ceste, a ove odredbe „odnose se na nekretnine na kojima se pravo vlasništva subjekata javnog puta stječe „*ex lege*“. Stoga ističe kako akt upisa u zemljišne knjige takvog stjecanja prava vlasništva nema konstitutivno značenje. Nadalje, napominje da su nerazvrstane ceste nekretnine koje su prema Zakonu o cestama bile u javnoj uporabi kao nerazvrstane ceste ili javne ceste prije 1. siječnja 1997. kada je stupio na snagu ZV, pa su i one javno dobro u općoj uporabi u neotuđivom vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem području se nalaze (članak 131. stavak 7. Zakona o cestama). Zainteresirana osoba se pritom poziva, između ostaloga, na odluku Ustavnog suda RH U-I-3626/11 i druge od 7. veljače 2017. Slijedom navedenoga, a u kontekstu predmetne stvari, zainteresirana osoba smatra nebitnim to što stvarno stanje nije usklađeno sa zemljišno knjižnim, pa stoga drži prigovor tužitelja o neusklađenosti promašenim.

Zainteresirana osoba se posebno osvrće na pravno shvaćanje tužitelja u odnosu na vlasništvo javnih dobara te citira odredbu članka 35. stavka 8. ZV-a. Nadalje, u smislu odrede članka 23. stavka 5. Zakona o zemljišnim knjigama u svezi s odredbom članka 35. stavka 8. ZV-a, jedinica lokalne samouprave vlasnik je nekretnina koje leže na njezinom području, a u zemljišnim knjigama upisane su kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi, javno dobro u javnoj uporabi, ako u odnosu na te nekretnine nije kao vlasnik izrijekom upisana Republika Hrvatska.

Iz svih daljnjih detaljno izloženih razloga u svome odgovoru, zainteresirana osoba smatra da tužbeni prijedlog nije osnovan, jer da tužitelj ničim ne dokazuje da bi izvršenjem pobijanoga rješenja njemu bila nanesena šteta koja bi se teško mogla popraviti niti dokazuje da bi tužba trebala imati odgovorni učinak u smislu članka 26. stavka 2. ZUS-a. Predlaže stoga visokom upravnom sudu odbiti tužbeni prijedlog za odgovornim učinkom tužbe te tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 28. stavka 6. ZEK-a. Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. toga Zakona je propisano da su u nadležnosti Agencije, uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 28. stavka 6. istoga Zakona upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. toga Zakona te utvrđivanje vrste naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 27. stavka 1. istoga Zakona operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području RH što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje EKI na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu RH i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizički osoba u skladu s tim Zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koji je podnesen dana 24. kolovoza 2016. Zahtjev je podnesen u smislu odredbe članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14.), kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra prema stavku 2. ovoga članka Pravilnika po utvrđivanju

infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

Iz odredaba ZEK-a kao i citiranoga Pravilnika proizlazi zaključak da zahtjev zainteresirane osobe treba biti potkrijepljen dokazom o vlasništvu nekretnine, odnosno dokazom iz kojega proizlazi da je podnositelj zahtjeva upravitelj općeg dobra. U provedenom postupku tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI te je sve te nekretnine podveo pod vlasništvo, odnosno upravu zainteresirane osobe. Navedeno utvrđenje sukladno je podacima sadržanim u Tablici 1. koja je sastavni dio toga rješenja, a koja sadrži podatke o vlasniku odnosno upravitelju za svaku pojedinu nekretninu. Naime, uvidom u Tablicu 1. ovaj Sud je utvrdio da su sve nekretnine na koje se odnosi rješenje upisane kao vlasništvo Grada Labina, odnosno javno dobro, javno dobro u općoj uporabi, opće dobro – javna cesta, društveno vlasništvo i pomorsko dobro. Tijekom postupku zainteresirana osoba je tuženiku dostavila potvrdu klasa: 363-01/16-01/40, urbroj: 2144/01-02/49-16-1 od 7. prosinca 2016. kojom se potvrđuje da su nekretnine koje su u zemljišnoj knjizi nadležnog suda (u vlastovnici) upisane kao javno dobro-opće dobro javne ceste te su sve navedene i predstavljaju nerazvrstane ceste kojima upravlja Grad Labin, pa su u smislu članka 101. stavka 1. Zakona o cestama javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu Grada Labina na čijem području se nalaze. Također dostavljena je i potvrda klasa: 363-01/16-01/40, urbroj: 2144/01-02/49-16-2 od 12. prosinca 2016. kojom se potvrđuje da su nekretnine koje su u zemljišnoj knjizi nadležnog suda (u vlastovnici) evidentirane kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi, opće dobro javne ceste pod oznakama k.č. kako je navedeno u Tablici (u nastavku) te u naravi čine javne površine u smislu članka 3. stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu.

Iz podataka dostavljenog spisa ne proizlazi da je tužitelj tijekom provedenog postupka pred tuženikom osporavao navedene potvrde.

Slijedom podataka spisa predmeta proizlazi da je u postupku dokazano da je zainteresirana osoba vlasnik odnosno nositelj prava upravljanja na svim česticama obuhvaćenim osporenim rješenjem.

Stupanjem na snagu ZV-u za upise prava upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja u zemljišnim knjigama i drugim javnim upisnicima koji su provedeni do dana stupanja na snagu toga Zakona, prema odredbi članka 360. stavka 4., uzet će se da su upisi prava vlasništva. Odredba članka 362. stavka 2. toga Zakona sadrži predmjevu prema kojoj se smatra da je osoba koja je u zemljišnoj knjizi upisana kao nositelj prava korištenja neizgrađenog građevinskoga zemljišta u društvenom vlasništvu, odnosno nositelj prvenstvenoga prava korištenja takva zemljišta, vlasnik toga zemljišta, a tko tvrdi suprotno, treba to dokazati.

Prema mjerodavnim odredbama ZEK-a naknada za pravo puta plaća se za korištenje EKI na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba. Polazeći od toga, Sud ne prihvaća tužiteljev navod da je ZEK, propisujući plaćanje naknade za pravo puta upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine, isključio obvezu plaćanja naknade za nekretnine sa statusom javnog dobra u općoj uporabi. Razmatrajući mjerodavne odredbe ZEK-a kao cjeline u svjetlu ustavnog određenja pravo vlasništva odnosno ograničenja prava vlasništva, kao i svrhe zbog koje je propisana naknada za pravo puta, Sud smatra da se obveza plaćanja naknade odnosi na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI, neovisno o pravnom statusu tih nekretnina. S jedne strane, ZEK je izričito

odredio plaćanje naknade za pravo puta za nekretnine sa statusom općeg dobra, dakle za nekretnine izvan vlasničkopravnog režima. S druge strane, sve ostale nekretnine, među kojima su i javna dobra u općoj uporabi, potpadaju pod vlasničkopravni režim, slijedom čega njihovom vlasniku pripada naknada za pravo puta. Stoga javna dobra u općoj uporabi nije moguće smatrati nekretninama koje ne bi potpadale pod članak 27. stavak 1. ZEK-a za koje se plaća naknada za pravo puta.

U Tablici 1. za k.č. 1185 i k.č. 1186 upisano je pomorsko dobro. Međutim, također tijekom postupka zainteresirana osoba dostavila je citiranu potvrdu od 12. prosinca 2016. kojom su navedene nekretnine kao pomorsko dobro u općoj uporabi u smislu članka 10. stavka 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama ("Narodne novine" 158/03., 141/06.). Navedena potvrda predstavlja ispravu kojom zainteresirana osoba dokazuje da upravlja općim dobrom.

Kako je zainteresirana osoba zahtjev za izdavanje potvrde i naknade za pravo puta potkrijepila dokazom o vlasništvu nekretnina, odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da je upravitelj općeg dobra, to je prema ocjeni ovoga Suda rješenje tuženika pravilno i osnovano na temelju odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a, jer ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju je infrastrukturni operator dužan plaćati.

Iz navedenih razloga na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao pod točkom I. presude. Odluka pod točkom II. temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 25. siječnja 2018.

Predsjednica vijeća
Fedora Lovričević-Stojanović, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	12.2.2018. 10:48:51	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/17-01/26	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-18-3	Spis	0

